

Τ Α
Π Ρ Ο Τ Α Μ Ο Υ
Π Ρ Ο Σ
Τ Η Ν Π Ο Ι Η Σ Ι Ν Β Η Μ Α Τ Α .

Η Τ Ο Ι
Δ Σ Μ Α Τ Α Δ Ι Α Φ Ο Ρ Α
Υ Π Ο
Π Α Ν Α Γ Ι Ω Τ Ο Υ Χ . Π Α Ν Α .

Ε Ν Κ Ε Φ Α Λ Λ Η Ν Ι Α ,
Ε Κ Τ Ο Υ Τ Υ Π Ο Γ Ρ Α Φ Ε Ι Ο Υ « Η Κ Ε Φ Α Λ Λ Η Ν Ι Α . »

1855.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΑΓΡΟΤΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑ
ΜΙΣΤΡΑΚ ΑΝΕΓΧΟΝ

Τ Α

ΓΜ6568

ΠΡΟΤΑ ΜΟΥ

ΠΡΟΣ

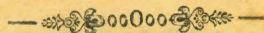
ΤΗΝ ΠΟΙΗΣΙΝ ΒΗΜΑΤΑ.

Η ΤΟΙ

ΑΣΜΑΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ

ΥΠΟ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ Χ. ΠΑΝΑ.

ΕΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

01X19TAD . Π ΗΤΟΛΛΟΥΣ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ 1855

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Τ Ω

ΠΕΡΙΚΛΕΕΙ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

ΠΟΙΗΤΗ

Γ. ΜΑΥΡΟΪΩΑΝΝΗ.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΑΥΤΟΥ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΟΙΗΣΙΝ

ΒΗΜΑΤΑ

ΦΙΛΙΑΣ ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ

ἀνατίθησιν

Ὁ φίλος

Π. Χ. Πανᾶς.

ΜΑΥΡΟΪΩΑΝΝΗ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΩ.
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
Α152Φ3 0013

Φίλε!

Δὲν ἐζήτησα ἄνδρα μεταξὺ τῶν πλουσίων οὐδὲ
μεταξὺ τῶν Δυνατῶν τῆς Ἡμέρας, ἵνα ἀφιερῶσω
τὸ μικρόν μου τοῦτο φυλλάδιον· ἀλλὰ Σὲ ὦ τῆς
πατρίδος ἀγλαΐσμα. Ζῆς ἐξ ἡμῶν μεμαχρυσμένος,
καὶ ὑπὸ πολυκυμάντου πελάγους χωριζόμενος,
ἀλλ' ἡ Σὴ εἰκὼν ὑπάρχει ἐγκεχαραγμένη εἰς τὴν
μνήμην μας.

Δέχθητι λοιπὸν ὦ φίλε!

Τὴν μικρὰν μου προσφορὰν

Τὴν ὁποῖαν σοὶ προσφέρω

Μὲ καρδίαν καθαρὰν.

Ὁ φίλος Π. Χ. Πανᾶς.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΘΕΟΥΡΙΟΥ

ἀκραϊφνῆ πατριωτισμὸν, καὶ τὰς ψυχὰς ἠλεκ-
τρίζει· ὁ δὲ Μεσσίας, τὸ λαοσωτήριο τοῦ Εὐαγ-
γελίου κήρυγμα, σαλπίζει διὰ μεγαλοφυοῦς σι-
χουργίας. Μεγαλοπρεπῶς δὲ ἐξ ἄλλου μέρους
βαίνουσα, ἡ Μοῦσα τοῦ Α. Σούτσου, ἀποθεοῖ τοὺς
τῆς νέας Ἑλλάδος ἥρωας, καὶ τὰ τοῦ πολι-
τισμοῦ κατὰ τοῦ βαρβαρισμοῦ — τῆς προόδου
κατὰ τῆς ὀπισθοδρομήσεως — τῆς Ἐλευθερίας
κατὰ τῆς τυραννίας — τρόπαια διασαλπίζει.

Ἐγὼ δὲ ἠσθάνθην, ἔγραφα, ἐκδίδω.

Ἔθνος ἐσμὲν μικρὸν ὦ Ἕλληνες! ἀλλὰ μέ-
γα· ἔθνος διαμεμελισμένον, ἀλλὰ συνηνωμένον
διὰ τοῦ πρὸς τὴν Πατρίδα ἔρωτος· ἔθνος ἔχων
καὶ ἥρωας, καὶ λογίους, καὶ γγῶσσαν τὴν πλου-
σιωτέραν· ἔθνος ἔχον Ἱστορίαν κλέους, καὶ Μα-

ραθῶνα καὶ Σαλαμίνα καὶ Θερμοπύλας, καὶ Πλα-
ταιὰς καὶ Ἀράχοβαν, καὶ Δολιχὰν, καὶ Γραβίαν·
ἔθνος μέγα καὶ ἔνδοξον ἔχον τὸ παρελθόν, πρὸς
μέγα καὶ ἔνδοξον ἔνατενίζον μέλλον.

Θάρρος ἀδελφοί Ἕλληνες θάρρος! ὁ κύβος
ἐρρίφθη Ἀλλὰ τί! πρὸς Θεοῦ! κολα-
φίζετε ἡμᾶς ὦ Εὐρωπαῖοι; Τί! τὴν ἰσχὺν Ὑμῶν
κατὰ τῶν ἀδυνάτων, ἐξασκεῖτε ὦ Δυνατοί;
Αἰσχύνη!

Π. Χ. ΠΑΝΑΣ.

ΤΑ
ΠΡΩΤΑ ΜΟΥ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΟΙΗΣΙΝ
ΒΗΜΑΤΑ.

« Ὁ Πατὴρ εἶθε πάντες οἱ ναίουσὶ σε
» οὕτως φιλοῖεν ὡς ἐγὼ καὶ ῥαδίως
» οἰκοῖμεν ἂν σε κ' οὐδὲν ἂν πάσῃς κακόν.
(Εὐριπίδης).

ΩΔΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ.

4. **Δ**αφνοστόλιστος προβαίνεις,
Ἱερὰ **ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ**,
καὶ τὰ στήθη μας θερμαίνεις
Μετ' οὐράνιον φωτιά.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Δὲν ἀκούουν Ἄρχηγόν,
Καὶ στὴν Κόρινθον ὑπᾶγον
Μὲ μέγαλον τους χαμόν.

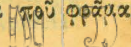
42. Πλὴν κί' ἐκεῖ τοὺς περιμένει
Ἢ κατάρτα τοῦ Θεοῦ
Κί' ἀριθμὸς ὀλίγος μένει
Διὰ μάρτυς τοῦ χαμοῦ.

13. Τοῦ πολέμου ὡς ἀντιχάει
Ἢ βροντῆ σ' αὐτὴν τὴν γῆ.
Καὶ ὁ Ἴον νά! κινάει
Εἰς τὴν μάχην νά σμιχθῆ.

44. Μ' ὄλον ποῦ θάραξαι ἀλύσσεις
Τοῦ ἐσφιγγαν τὸν λαιμό,
Κ' εἰς τὰ σίδηρα ἢ Δύσις
Τὸν κρατοῦσε σφαλιστό,

47.

Ἄλλὰ φεῖ! κείνοι τοῦ φράμα

Στοῦ χειμᾶρρου τὴν ῥοή
Ἔθεσαν στὸ χῶμα ἀντάμα
Κεῖνται ἄψυχοι νεκροί.

.
.

19. Σὰν ποτάμι ἀφ' οὗ φουσκώσει
Ἄπο ἄπειρες θροχῆς
Καὶ τὴν πέριξ γῆν πλακώσει
Μὲ πλημμυρῶδες τρομερές

20. Εἰς τὸ ρεῖθρο του τὸ πρῶτο
Μ' ἀργοπάτημα νεκρὸ
Καὶ χωρὶς μέγαλον κρότο
Τ' ἀργυρὸ στρέφει νερό.

.
.

Ἢ σημαία τοῦ Σταυροῦ.

25. Καὶ στὴν σκέπη της μιὰ μέρα
Ν' ἀνατελεῖ φαινή
Σὰν τὸν Ἥλιο στὸν αἰθέρα
Κ' ἡ Πατρίς μας εἰς τὴν γῆ.

26. Καὶ ἀκτίνας νὰ σκορπίσῃ
 Διαρκεῖς τε καὶ λαμπρὰς
 Τῆς Εὐρώπης ν' ἀφανίσῃ
 Τὰς ἐφήμερους σιὰς.
27. Σὰν τὸν Ἥλιο ποῦ ὅταν βγαίνει
 Στοῦ Οὐρανοῦ τὴν ἐρημιὰ
 Τῶν ἀστέρων τότε μένει
 Ὅλη ἡ λάμψις τῶν νεκρά.
28. Καὶ βωμὸν νὰ ἀνυψώσῃ
 Εἰς ἐσὲ ὦ Ἐλευθεριὰ
 Κι' ὀλοκαύτωμα νὰ δώσῃ
 Τὴν ἐπάρκτον ΣΚΛΑΒΙΑ.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΤΟΥ Α. ΣΑΝΤΡΙΒΙΛΗ.

Ἄφῃσα τὸ θορυβῶδες, πολυσύγαστον πεδίον,
 Καὶ ὑπῆγα στοῦ Δραπάνου, τὸ νοιὸν νεκροταφεῖον.
 Ἀργυρόχρους ἡ Σελήνη, ἐβύθιστο εἰς τὸ πῦμα,

Μόλις κίνησα τὸ ἔθρα.
 Εἶδα ν' ἀνοιγοσφαλλῶνται, μαύρου τάφου ψυχρὰ χεῖλη,
 Καὶ τὸ φάντασμα ἐξῆλθε τοῦ γενναίου Σαντριβίλη.
 Ἔφερε μέχρι τῆς κνήμης, μέλανα μακρὸν μανδύαν.
 Ὑψηλὸν γιγαντιαῖον, ἐκίνατο μ' ἡρεμίαν.
 Καὶ τὴν σκελετώδη τείνει, δεξιὰν του εἰς σημεῖον
 Τοῦ νὰ πορευθῶ πλησίον
 Ἄλλ' ἀκίνητος ἐστάθην, ὡς ἡ Πομπηίου στήλη,
 Καὶ τὸ φάντασμα ἐλάλει τοῦ γενναίου Σαντριβίλη.
 α Ἀνθρωποι! μόλις ἐσκέφθην, μόλις ἔρριψα τὸ ὄμμα
 Ἐπὶ τὸν γλαυκόχροον αἰθέρα, στὸ πλατὺ τῆς γῆς μας τρώμα
 Καὶ εὗρέθην ἐν τῷ μέσῳ, ὦ! θηρίων φοικαλέων,
 Πλὴν μὲ ὄμμα δακρυρρέον
 Βοηθὸν ἔτεινον χεῖρα, εἰς ἐμὲ γενναῖοι φίλοι,
 Καὶ τὸ φάντασμα ἐθρήνει τοῦ γενναίου Σαντριβίλη.

α Δύο πράγματα τὸν νοῦν μου, εἴλκυσαν ΠΑΤΡΙΣ,
 [ΘΡΗΣΚΕΙΑ,

Καὶ τὰ δύο νὰ δεσμεύῃ, εἶδα ἡ ξενοκρατία.
 Λεοπάρδαλις φοικώδης, μὲ τοὺς ὄνυχας ἐτοιμούς
 Νὰ σπαράξῃ φεῦ! τοὺς δῆμους

Καὶ νὰ τιμωρῇ ἐκείνον, ποῦ ὑπὲρ αὐτῶν ὠμίλει
 Τὸ φάντασμα ἐστάθην, ὡς ἡ Πομπηίου στήλη,
 Καὶ τὸ φάντασμα ἐλάλει τοῦ γενναίου Σαντριβίλη.

» Χρόνους ἔγυσα μονάχος, δάκρυα ἀπειπιαίας,
Καὶ ἐστέναξα στὴν θείαν, τῆς δυσφόρου μας δουλείας,
Εἰς τοὺς θρήνους ποῦ ἐπλήρουν, ὄλην φεῦ τὴν ἀτμοσφαίραν

Ἥλιπιζα πῶς μὲν ἡμέραν

Θ' ἀνοιχθῆ Ἐλευθερίας, ἀργυρόχρυσος ἡ πόλη·

Καὶ τὸ φάντασμα ἐθρήνει τοῦ γενναίου Σαντριβίλη.

» Ἐκπληρῶν χρεὴ πολίτου, μὲ τοὺς ἄλλους συνενώθην

Κ' εἰς τὸν μαῦρον τῶν Τυρανῶν, δρόμον ὄρος ἀνυψώθην.

Καὶ ἀντέκρουσα γενναίως, προσβολὰς τὰς ἀπαισίας

Ἵπαδὸς ἔλευθερίας·

Ἔπραξα ὑπὲρ πατρίδος, ὅ,τι ὁ καθεὶς ὀφείλει,

Καὶ τὸ φάντασμα ἐθρήνει τοῦ γενναίου Σαντριβίλη.

α Ἐνῶ ἤλιπιζα νὰ ἴδω ἀμοιρὴν τινὰ στοὺς κόπους,

(Ἀπὸ ξένους ἐλευθέρους, τοὺς Ἑλληνικοὺς μας τόπους)

Ἵθρηνώδης τότε ὦρα! τὸ τοῦ Ἄδου φρικαλέον

Σήμεντρον τὸ ἀπεικταῖον

Τὴν ἐκεῖ μετάβασίν μου, ἔσπευσε νὰ μ' ἀναγγεῖλη.

Καὶ τὸ φάντασμα ἐθρήνει, τοῦ γενναίου Σαντριβίλη.

α Ὡ! ἡ εἰδήσις ἐκείνη, δις μ' ἐφάνη πικροτέρα·

Ὅτε συναισθάνθην δούλος, πῶς θ' ἀφῆσω τὸν ἀέρα,

Εἰς τὸ πρόσταγμα ἐκεῖνο, ποῦ μ' ἐκκάλει εἰς τὸν λάκκον

Ἵπταχθῆν καὶ τοισάκων

Δούλον φεῦ! μὲ ὑπεδέχθη, μαύρου τάφου πέτρα κολλη,

Καὶ τὸ φάντασμα ἐθρήνει, τοῦ γενναίου Σαντριβίλη.

α ἸΑ! Συχνάκις ἀφοῦ πλέον, ἄρμα τό ἀκτινοδόλον

Εἰς τὰς ὥρας παραδώσει ὁ Ἐκνὸς χρυσος Ἀπόλλων.

Καὶ ἡ Ἄρτεμις θηρεύει, εἰς τὰ ὄρη τὰς ἐλάφους

Ἐπὶ τούτου τοῦ ἐδάφους·

Κάθηναι καὶ κλαίω, μέχρις Ἐωσφόρος ν' ἀνατελεῖ,

Καὶ τὸ φάντασμα ἐθρήνει, τοῦ γενναίου Σαντριβίλη.

α Ξένοι φεῦ! μᾶς τυρανῶσι, μᾶς σιδηροδέκνουν Ξένοι,

Καὶ ὀλίγοι μητραλοῖται, εἰς αὐτοὺς προσκολλημένοι·

Ἄναξιους ἐλευθέρων, θεσμῶν πλέον μᾶς κηρύττουν

Κ' ὑπὸ νόμους μᾶς ὀρύττουν.

Ἵ Θεὸς ἐλευθερίαν, πότε καὶ ἐδῶ θλ στείλει;

Καὶ τὸ φάντασμα ἐθρήνει, τοῦ γενναίου Σαντριβίλη.

α Ἀπὸ τοὺς μακροὺς τῶν κόπους, οἱ λαοὶ ἀπηυδῆμένοι

Ἵς τὸ σῶμα τῆς Νιόβης, εἶναι ἀπολιθωμένοι.

Ἵς ἡ κεφαλὴ Μεδούσης, ἔφερον ἡ Μοναρχία

Τοὺς λαοὺς σ' ἀκινῆσια.

Διὰ τὴν ἀνάπλασίν των, ἔτοιμος ὑπάρχει ὕλη,

Καὶ τὸ φάντασμα ἐθρήνει τοῦ γενναίου Σαντριβίλη.

α ΔΙΟΚΟΥΒΑΤΕΛΕΩΣ τὸν ἔργον, ἐν τῷ μέσῳ τῶν κινδύνων

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Πρόσφοροιο ἀπροσκόπη, νὰ, τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων.

Αὐτὸ ἤδη προσκαλεῖται, τὸ κενὸν ν' ἀναπληρώσῃ
 Καὶ ζωὴν νέαν νὰ δώσῃ
 Εἰς τὰ ἔθνη. — Ἀλλὰ στέκει φεῦ! ἀκίνητον ὡς στήλη,
 Καὶ τὸ φάντασμα ἐχάθη, τοῦ γενναίου Σαντριβίλη.

ΤΗ. ΚΥΡΙΑ:

Ὁ Ζεῦξις θέλων νὰ ἱστορήσῃ,
 Ἐλένην πάλαι τὴν εὐειδῆ
 Καὶ τὴν εἰκὼνα νὰ ἀναθήσῃ
 Εἰς Ἦραν μέλλων τὴν εὐπρεπῆ
 Στοχάσθη ὄλας νὰ συνενώσῃ
 Τὰς ὠραιότη-τας καὶ νὰ δώσῃ

Ἐν αὐτὰς τὸ ὄνομα καὶ τὸ σχῆμα
 Τῆς τοῦ Τυγθάρεω θυγατρὸς,
 Ὅστε ἀξίως εἰς ἱερὸν ἔθμα
 Νὰ θέσῃ Ἦρας αὐτὴν ἐντόξ.

Ἐπειδὴ δὲ τὰ διεσπαρμένα
 Ἐνωσεν κάλλη, ὄλα αὐτὸς
 Ἡ εἰκὼν ἦτο χωρὶς κανένα
 Λάθος — ὠραία ὡσπερ εἰκὸς.
 Ἡ φύσις εἶδε καὶ ἐταράχθη
 Πῶς ὑπ' ἀνθρώπου χειρὸς ἐπράχθη

Νέα τοιαύτη νὰ υπερβαίνη
 Τὰς προικισθείσας ὑπὸ αὐτῆς
 Ὀκνῆ ναί! πλέον ποσῶς δὲν μένει
 Πηλὸν εἰς χεῖρας λαμβάνει εὐθύς.
 Καὶ μὲ φροντίδα πολλὰ μεγάλην
 Νὰ πλάττῃ ἄρχισεν μὲ σπουδὴν
 Νέαν ὠραίαν ὑπὲρ τινα ἄλλην
 Κι' Ἀγγέλου δίδει σ' αὐτὴν μορφὴν.
 Τὴν ἐτελείωσεν, ὑπερχαίρει
 Καὶ εἰς τὸν θρόνον τοῦ Πλάστου φέρει;

Τὸ ὑπερθαύμαστον τέχνημά της
 Καὶ λέγει. Πλάστα! ἀνὴρ θνητὸς,

Ἐκείνη ἐποίησε, ὠραιότατης,
 Νὰ γίνῃ δημιουργὸς.

ὦς Καλλιτέχνης τὴν ζωγραφίαν
 ὦ! πόσον ἔκαμεν ἐντελῆ.
 Ἄλλὰ προσήψεν σ' ἐμὲ ἀτιμίαν
 Ἄνωτέρος μου δειχθεὶς πολύ.
 Ἐγὼ δὲ θέλουσα νὰ τηρήτω
 Ἄξιοπρέπειαν — νὰ ἀρχίστω

Ἐκρίνα ἤδη ὡς πρόσφορόν μου,
 Πλάσματος νέου κατασκευὴν
 Ἴδου σοὶ φέρω τὸ προϊόν μου
 Ἐμφύσησέ του Σὺ τὴν πνοήν.

Εἶπεν — εἰς χεῖρας λαβῶν ἠδέως
 Ὁ Πλάστης Ἄγαλμα τὸ καλόν
 Καὶ ἐμφυσήσας σ' αὐτὸ εὐθείως
 Ἀνθρώπου δίδει ὄργανισμόν.

Αὐτὴν λαμβάνει ἡ φύσις τότε
 Κράζουσα δόξαν εἰς Θεὸν δότε,

Κι' εὐθυνομένη εἰς τὸν Πλανήτην
 Τῆς μικρᾶς γῆς μας περιχαρῆς
 Ἀκολουθεῖτο ἀπὸ κομήτην
 Ἐρυθροῦ τινὸς ἑσπῆς.

Εἰς τὸν αἰθέρα σταθμιζομένη
 Μακροῦ, αἰῶνας ἔμειν' αὐτῆ,
 Πῶς κἀτι φαίνεται περιμένει,
 Διὰ νὰ ρίψῃ αὐτὴν σ' τὴν γῆ.
 Ζητεῖ ἀξίαν ν' εὐρῆ γαστέρα
 Νέας τοιαύτης νᾶναι μητέρα

Εὐρῆ — τὴν ρίπτει — κυροφρήθη
 Ναί! εἰς γαστέρα μίαν χρυσῆ
 Κ' ἡ Κόρη ἐκείνη ποῦ ἐγεννήθη
 ὦ Ἐρωμένη μου εἶσαι Σὺ.

Ἡ ΘΑΙΨΙΣ ΜΙΑΣ ΝΕΑΝΙΔΟΣ.

Ἀπὸ τὴν ἄμαξαν τοῦ Ἥλιου
 Εἶχον οἱ ἵπποι ἀποζευχθῆ
 Ἐπὶ τέρμα φθάσαντες τοῦ σταδίου
 Καὶ ἤδη εἶχεν ἐπεκτανθῆ

Ὁ μέλας πέπλος εἰς τοὺς αἰθέρας
 Τῆς φιλησύχου Θεᾶς νυκτός
 Καὶ ἀμιλλᾶτο πρὸς τοὺς ἀστέρας
 Καὶ Πηνελόγου τὸ χλωμόν φῶς.

Ούτε τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου
 Κινεῖ τὰ φύλλα τῶν ελαιῶν
 Οὐδὲ τὸ βρύχισμα τοῦ πολέμου
 Σαλεύει ἄνω τὸν Οὐρανόν.

Πάντα ἀκίνητα — ἡρεμῖα
 Στὸ πᾶν βαθεῖα ἐπικρατεῖ
 Μὴ μόνον πᾶλλει μία καρδιά·
 Μία στενάζει μία θρηνεῖ.

Ἐ Τῶν στεναγμῶν της τίς ἡ αἰτία ;
 Τῶν θλίψεων της τίς ἡ πηγή ;
 Πόθεν ἠνοίχθη εἰς τὴν καρδιά,
 Λύτης τοιαύτη φρικτὴ πληγή ;

Εἰς μόνος λόγος ἀπὸ τὰ χεῖλη
 Μὴ μόνον λέξις ἐκφραστικὴ
 « Εἰπέτε φίλοι εἰπέτε φίλοι
 Ποῦ εἶν' ἐκεῖνος ποῦ κατοικεῖ ;

« Εἰς τὰ σχολεῖα πρὸς φωτισμόν του ;
 ἢ σ' τοὺς πολέμους δόξης πηγὴν ;
 Φεῦ ! στοὺς αἰθέρας τὸν Ἄγγελόν του,
 Ἔλαβ' ὁ Πλάστης φρονῶν τὴν γῆν.

ΤΟ ΠΑΡΟΝ.

Μὴν ὀργυιὰν γῆς δὲν μ' ἀφῆκαν
 Νὰ σκεπάσῃ τὸ κορμὶ μου,
 Καὶ ἐδεσμεύθησαν εἰαίως
 Καὶ αὐτοὶ οἱ στεναγμοὶ μου.

Κι ἂν τὸ στόμα μου ἀνοίξω
 Νὰ ρωτήσω διατί ;

Ἡ ἀγχόνη θέλει εἶσθαι
 Τιμωρία ἀρεκτὴ.

Περπατῶ μέσα στοὺς δρόμους,
 Μοναχὸς συλλογισμένος.
 Ἄπ' ἐμπρὸς μου, να ! διαβαίνει
 Εἷς αὐθέντης τεντωμένος.

Εἰς τὴν θέαν μ' ὁ γεννάδας,
 Ὡ καγχάζει καὶ γελά,
 Τοῦ χαράττεται εἰς τὰ χεῖλη,
 Ἐν « τοὺς ἔχω σὰν καλὰ ».

Εἷς μικρὸς ὑπαλληλιάκος,
 Εἰς τὴν θέαν μου συρίζει·

Κ' εἰς βάντισσον του τὰ γρόσια,
 Ἐμπροστὰ μου κουδουρίζει.

Ἄλλος πάλιν διπλωμάτης

Μετρονίχος θαυμαστός
Διαβαίνει ἀπὸ σιμά του,
Χαιρετῶνται φιλικῶς.

Βλέπω Δημοσιγράφους,

Τοὺς ποτὲ φιλελευθέρους,
Στερλινοῦλες νὰ λαμβάνουν,
Τῶν τυράννων μας ἐκ μέρους.

Κί' ἓνα σμῆνος κατασκόπων,

Εἰς τοὺς δρόμους περπατεῖ,
Κί' ὅτι ἀκούσει, δὲν ἀκουεῖ,
Τοὺς τὸ σώνει εἰς τ' αὐτί.

Βλέπω ἄλλους νὰ λαμβάνουν,

Ἄμοιβάς πολλὰ πλουσίας.
Διὰ τὰς κατὰ πατρίδος,
Στυγερὰς τῶν προδοσίας.

Εἰς τὰς φυλακὰς ἀθώους, —

Δὲν ἀπέρασε στιγμή,
Εἶδα νὰ παρεξηγῶνται,
Ὅμοιᾶται, ἀνεπαγμῶι.

Καὶ εἰλικρινεῖς δὲν βλέπεις;

Ἴσως τις μὲ ἐρωτήσῃ,
Στὰ ξηρόνησα τοῦ λέγω,
Μίαν στιγμὴν ἄς θεωρήσῃ.
ὦ! γεμάτα θὰ τὰ ἴδῃ,
Νᾶναι ὅλα ἀπ' αὐτοὺς, (α).
Ποῦ εἰς τοὺς μαύρους, ἀντιτείνουν,
Τῶν τυράννων μας σκηπούς.
Εἰς αὐτὴν τὴν κοινωνίαν,
Ἢ πρέπει τινὰς νὰ ᾔναι
Ἐπηρετῆς τῶν τυράννων,
Ἢ ἐξόριστος — Σὺ κρίνει.
Ἄν τὸ τελευταῖον εἶναι,

Συμφερότερον εἰς ἐμέ,
ὦ! δὲν δύναμαι ν' ἀκούω,
Νὰ ἠχῶσιν οἰμωγαί.

(α) Ὑμεῖς ὦ μεγάθυμοι Ἰ. Μομφεράτε καὶ Ἡ. Ζερβὲ προκρίνετε μᾶλλον τήκεσθαι ἐπὶ τῶν ξηροσκοπέλων, ἢ κύπτειν τὸν κῶλον ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας. Ὑμεῖς Δ. Δαυῆ, Μ. Κωνσταντῆ καὶ Π. Μανρωτῶν ἔκουσίως ἐξορίσθητε, καὶ

ΕΙΣ ΤΑΦΟΣ.

Εἶναι νύξ! καὶ εἰς τὸν θόλον θαμφορέγγει ἡ Σελήνη,
Ἐπὶ μαύρων τάφων τρέμων, καὶ θολὸν τὸ φῶς ἐκχύνει.

Κρυπτομένη εἰς τὰ νέφη,
Φκεινὴ ἀκτινοβόλος, πότε πάλιν ἐπιστρέφει.

Στίλβουσι δὲ οἱ ἀστέρες, εἰς τὴν ὄψιν τοῦ ἀπείρου,
Ὡς ἀδαμαντες ὠραῖοι τιμαλφεῖς λίθοι Σαπρέιρου.

Θείου δώματος οἱ λύχνοι
Καὶ λευκόφαια Κομήτης, ὄπισθεν ἀφίνει ἔχνη.

Εἶναι νύξ! . . . γαληνιαῖα Ποσειδῶνος τὰ πεδία
Καὶ τὴν γῆν ὅλην κατέχει, σιωπὴ καὶ ἐρημία.

Φεῦ! περιπλανῶμαι μόνος,
Κ' εἰς τοῦ φίλου μου τὸν τάφον, ὕμνον ψάλλω ἀηδόνος.

Εἰς τὸν λίθον γονατίζων, ἔρριψα τὸ βλέμμα κροῖον
Εἰς τὸ πένθιμον ἐκεῖνο, περίξ μου νεκροταφεῖον.

μακρὰν φίλων καὶ συγγενῶν ζῆτε, ἵνα μὴ βλέπετε τὰς σάρ-
κας τῶν ἀδελφῶν Σας σχιζομένας, ὑπὸ τὴν μάστιγα τοῦ Ξένου.

Πλὴν ἐπὶ τέλους χαίρετε ἰσχυροὶ οἱ προστάται,

Πνοὴ αἰωνιότητος ἐπάνω σας πλάναται.

Κ' εἰς τὰ βάθη τῆς ἐρήμου.
Ἀνεζήτουν τὴν εἰκόνα μορφῆς φίλης καὶ γνωρίμου.

Αλλὰ ἄλλο τι δὲν εἶδα, ἢ ἀπέραντους ἐκτάσεις,
Καὶ ἔν πλοῖον ἀρμενίζον, εἰς τὰ νῶτα τῆς θαλάσσης,
Καὶ μὲ οὐριον τὸ πνεῦμα,
Ἦσυχα νὰ διασχίξῃ τὸ γαληνιατὸν ῥέυμα.

Ἐμακάρισα τὴν τύχην, τῶν εἰς πέλτατος πλεόντων,
Μετ' ὀλίγον εἶπα φθάνουν, στὰς ἀγκάλας συγγενῶν των
Ὁ ἀποθανῶν δὲ μόνος

Πλέον φεῦ! δὲν ἐπιστρέφει, μέχρι τέλους τοῦ αἰῶνος.

Ο ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΣ.

Εἰς τὰ ἀχανῆ πελάγη, τῆς πικρᾶς μελαγχολίας,
Ἐβυθίσθην . . . ἐβυθίσθην καὶ πῶς θέλει ὑποφέρω;
Τὴν εἰκόνα Σου πατρίς μου, εἰς τὰ στήθη παντοῦ φέρω.
Πλὴν . . . ποτὲ δὲν θέλει φθάσω, εἰς λιμένα εὐθυμίας.

ΤΑΚΟΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Φεῦ! μὴ λησθῶμεν τῶν δικτῶν, δὲν μετ' ἔδυναι;

Ἰατ' εἰς μελαγχολίαν, πλειοτέραν μὲ ἀφίνει ;
 Ἰατι εἰς τὴν καρδίαν, χορδὰς ἔχω λύπης μόνον ;

ὦ ! ἀπόρρητον. . . ἃ ὄχι καὶ μυστήριον δὲν εἶναι
 Τῆς δουλείας μου μὲ τήκουν, αἱ φθοροποιαὶ ὀδύνας

Τῆς Πατρίδος μας αἱ Κόραι, μὲ τὰς κρινολεύκους χεῖρας
 Στέφουσι μ' εὖσμα ἀνθη, τοὺς καλοὺς αὐτῶν ἰούλους,
 Ἄλλὰ ὅταν συλλογοῦμαι, ὅτι θὰ γενήτουν δούλους
 Τὰ δακρῦδρεκτ' ὄμματά μου ὄρη, τῆς ρίπτουσι σπινθήρας,

Ἰδε!... Ἰδε τυραννία, χεῖμαρβρος τρέχει λυσσώδης
 Πᾶν τὸ ἀνθιστάμενόν τω, ὥσπερ καταφρνίζει.

Πλὴν τὴν τέφραν ἐλευθέρων, ἶδε ἡ αὔρα
 [πῶς ρίπτει.

Φέγγει... ἑλέπω τὴν δουλείαν, καὶ φωνάζω μανιώδης.

Τὴν κιθάραν σου νὰ ψάλλω, στιγμὴν μίαν δός μοι Λίνε
 Τῆς δουλείας μου μὲ τήκουν, αἱ φθοροποιαὶ ὀδύνας.

Ἄ!... ἐλθέ ἐλθέ σιμά μου, Σὺ δὲ φάσμα τοῦ θανάτου
 Μὲ τὸν μέλανα μανδύαν, κάλυψον τὴν κεφαλὴν μου
 Εἰς τὰς σιδηρὰς σου χεῖρας, ἐλθέ λάβε τὴν ψυχὴν μου.
 Ἐβαρύνθην καὶ τὸν Κόσμον, καὶ τὰ ματῶρα θείλητρά του.

α Εἰς τὴν δούλην κοινωσίαν, κλίνε, κλίνε τὸν αὐχένα
 Μὲ ἐκείνην συμμορφώσου,, ἐὰν θέλῃς ν' εὐτυχήσῃς η.
 —Φωνὴ ποίης πρὸς τὴν ἡλθεῖς; — διὰ νὰ μὲ θορυβήσῃς,
 Φύγε! φύγε! δὲν ἀκούω, οὔτε Σέ, οὔτε κἀνένα.

Στὴν πικρὰν ἀνάμνησίν μου, καὶ Σὺ φίλε! δάκρυ χύνε
 Τῆς δουλείας μου μὲ τήκουν, αἱ φθοροποιαὶ ὀδύνας.

Δύναμαι νὰ 'πῶ ὅτ' εἶμαι, εἰς τὰς δυστυχίας ξένος;
 Τὴν πατρίδα μου ὅταν ἑλέπω, εἰς τὰς χεῖρας τῶν δαμίων
 Αἱματόφυρτα ἐδάφη;... παντοῦ θέαν ἐρείπιων,
 Καὶ πολίτας, φεῦ! ἀστέγους, μένω ἀπολιθωμένος.

Ἄπὸ θράχους ὅπου ἔρχει, τοῦ ὠκεανοῦ τὸ κύμα,
 Ἦλθεν ἔθνος εἰς τὴν γῆν μας, ἀπὸ ὄρη παγωμένα,
 Τὰς ὠραίας πεδιάδας, εἰς λαγκάδια μαυρισμένα,
 Ἄλλαξεν!... ἡ γῆ στενάζει, στὸ τυραννικόν του εἶμα.

Ἀυτηρὰ Μοῦσα σιμά μου, στιγμὴν μίαν ἔτι μείνε,
 Τῆς δουλείας μου μὲ τήκουν, αἱ φθοροποιαὶ ὀδύνας.

Ἄλλοτε φαιδρὰ ἔμεινε Μοῦσα, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνθρώπων
 Ἐψάλλουσα καὶ σὺν ἡλίῳ μου, τὸν υἱὸν τῆς Κιθαρῆας,
 ΤΑΚΙΣ ΒΑΤΕΙΟΣ
 ΕΨΑΛΜΟΙ ΚΑΙ ΣΥΝΗΜΕΡΑ
 ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Μ' ἔθελγεν ἡ παρουσία, τῆς καλῆς μου Ἑρασμίας·
Καὶ ῥοδοστεφῆς Κιθάρα, μαγικὸν ἔχουε τόνον.

Δυστυχία!... Φεῦ! τὰ πάντα, νῦν ἀθρόως μετεβλήθη
Καὶ στιγμὰς τὰς χαρμωσύνους, διεδέχθη ἡ πικρία·
Ἄ!... τὸν ἔρωτα εἰς μῖσος, ἄλλαξεν ἡ Ἑρασμαία·
Κι' ἐγὼ; τύπτω μανιῶδες, ἐρωτοπληγμένα στήθη.

Δι' ἐμὲ πλέον ὦ φίλοι! φεῦ! δὲν βλέπω εὐτυχίαν
Ἀποθνήσκω, ἀποθνήσκω, ὦ Πατρίς ἔχε ὑγείαν.

Οἱ ὀλίγοι ἐστεμμένοι, τῶν λαῶν οἱ δολοφόνοι,
Σὲ ἰδούλωσαν πατρίς μου, εἰς τοῦ ξένου τὰς ἀλύτσεις,
Μὴ λυπῆσαι! μίαν ἡμέραν, τὸν ζυγὸν θὰ ἀποσείσεις
Ἴσονόμους τὰς Ἀθίνας, θ' ἀνορθοῦν Τυραννοφόνους

Ὡς ἐν μέσῳ τῆς ὀμίχλης, φαεινὸς ὁ Ἐκκεβόλος,
Ἀνατέλλει, καὶ τὰ νέφη, ἐν τῷ ἄμᾳ διαλύει.
Τὴν δὲ λάμπιν τῶν ἀστέρων, μικρά τις ἀκτίς τοῦ τβύει,
Καὶ σὺ οὕτω ἀναλάμψεις, ὦ Πατρίς ἀκτινοβόλος.

Δι' ἐμὲ ὅμως ἐγράφη, νὰ μὴν ἴδω εὐτυχίαν
Ἀποθνήσκω, ἀποθνήσκω, ὦ Πατρίς ἔχε ὑγείαν.

Βλέπω, βλέπω εἰς τὸ μέλλον, Νεολαίαν ἐλευθέραν,
Ἐπὶ τῶν τειχῶν ὑψούσαν, τῆς Ἀγίας μας Σοφίας,
Κυανόλευκον Σημαίαν, καὶ ἐκ βάθους τῆς καρδίας
Πρὸς Θεὸν νὰ ἀπευθύνῃ, προσευχὴν τὴν καλλιτέραν.

Καὶ τῆς Παλιγγενεσίας; Φοίνικα μυστηριώδη
Ἐπὶ τῶν μικρῶν μας Νήσων, νὰ ἐκτείνῃ τὰ πτερά του.
Βλέπω, βλέπω, φρικαλέον, καὶ τὸ φάσμα τοῦ θανάτου
Τοὺς Τυράντους μας νὰ ῥίπτῃ εἰς μίαν λίμνην ἀσφαλτώδη.

Δι' ἐμὲ ὅμως ἐγράφη, νὰ μὴν ἴδω εὐτυχίαν
Ἀποθνήσκω, ἀποθνήσκω, ὦ Πατρίς ἔχε ὑγείαν.

Ἀποθνήσκω, εἰς τὸν τάφον, ὦ! μὴ κλαύσης Ἐρωμένη
Μὴ πικρὰς πλέον σοὶ φέρῃ, τὸ ὄνομά μου ἀναμνήσεις.
Μὴν εἰς πένθιμον κιθάραν νεκρικὰς χορδὰς τανύσης
Τύχη, τύχη λαμπροτέρα, εἰς τὸ μέλλον σὲ προσμένει.

Ἄ! ἐλθέ νὰ σὲ φιλήσω, πυροβόλον μου ὠραῖον,
Τὸ πικρὸν δὲ φίλημά μου, ὦ! μὲ σαφαίραν τὴν πυρίνην,
Ὡσπερ ῥόδον πορφυρόχρουν, κόμισέ το εἰς ἐκείνην,
Καὶ ἐνθουσιαστικῶς νὰ τὸ ἔχη τελευταῖον,

Ἀποθνήσκω, ἀποθνήσκω, νῦν εὐρίσκω εὐτυχίαν,
Ἐρωμένη ἐνθυμοῦ με, ὦ Πατρίς ἔχε ὑγεία.

Η ΑΘΑΙΟΤΗΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ.

Εἰς τοὺς μελανούς σου κόλπους, με ἐδέχθης Δυστυχία
Τὸν ἰόν σου μοὶ ἐνστάζεις, ἀπ' τὴν πρώτην ἡλικία.
'Ἡ φρικώδης δεξιὰ σου, εἰς τὸ ἀφρισμένον κύμα·

Αἰωνίως με βυθίζει·

Κε' ἂν στὴν ἐξοδὸν τολμήσω, νὰ κινήσω βραδὺ βήμα·
Πολεμία εἰμαρμένη, ἐναντίον μου, μανίζει.

'Ἀπ' ἐδῶ ἐκεῖ με σπρώχνει, ἄθλιο;! ποῦ θέλω φθάσει·

Φρίκη! τίς εἰς τὰ δεινὰ μου

'Ανακούφῃσιν θὰ δώσει; πότε ἡ λύπη θὰ περάσει

'Ἀπ' τὴν στενοῦσαν καρδίᾳ μου

Φαντασία! σ' ἄλλους δίδεις ἀνακούφῃσιν γλυκίαν,
Εἰς ἐμέ δὲ ἐπαυξάνεις; τὴν φορικτὴν μελαγχολίαν.

Φάσματα μυρία πλάττεις, φάσματα μοὶ παρασταίνεις
Καὶ κατάμαυρα ἐνδυμένη, τρομερὸν μέλλον ἐμφαίνεις·

Ἐναντίον ἐμοῦ μόνου, διατὶ μανία τόση;
(Πλὴν με ὄλα τὰ δεινὰ μου, οὐδεὶς θέλει με δουλώσει).

'Ἡ σωματοφθόρος λύπη, φεῦ! τὴν ὄψιν μου σκιάζει
Καὶ φαρμακευμένα βέλη, ἐναντίον μου τινάζει.

Εἰμαρμένη! θεὸς νὰ ἴδω, ἕως ποῦ θὰ καταντήσει

'Ἡ τοσαύτη σου μανία,

Πλὴν, ἂν τις δυστυχισμένα, εἰς τὸν κόσμον ἐδῶ ζήσει,
Εἰς τοῦ Ἀβραάμ τοὺς κόλπους, τὸν προσμένει ἢ εὐτυχία.

ΟΙ ΕΥΡΩΠΑΙΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ.

Ἡοῦ πηγαίνετε Γαλάται; ποῦ ὦ τέκνα Παλμερστώνων;
 Ἐστὰ νερά τῆς Σαλαμίνος, στὰ πεδία Μαραθῶνος;
 Ἦνὰ δεσμεύητε τὰ τέκνα, τῆς Ἑλληνικῆς εὐκλείας·
 Τὸν σαθρὸν στήνοντες θρόνον, τῆς κτηνώδους τυραννίας;
 Εἰς τὴν θέαν σας τὰ πάντα, ὦ! κλονοῦνται καὶ σαλεύουσι
 Καὶ φρικτῶς βαρυβοῶντα μὲ ἀράς αἶς συνοδεύουν.

Ἦ σκιά τοῦ Κυναιγεῖρου, ἄφησε τὴν παραλία,

Εἰς τὴν θέαν σας καὶ τρέχει

Εἰς τὰ ὄρη καὶ πεδία,

Καὶ πυρσὸν σπινθοβολοῦντα, εἰς τὴν μιάν τῆς χεῖρα ἔχει

Κ' εἰς τὴν ἄλλην μακρὸ ξίφος, σείουτα βροντοφωνεῖ,

Κ' ἡ φωνὴ τῆς ἀντηχάει, ὡς νὰ πίπτουν κεραυνοί.

Ἐ Πέρσαι ἄλλοτε μυρίας, ἐπιβαίνοντες τριήρεις

Αἰφνης ἔπεσον ξιφῆρεις·

Καὶ ἡμῶν ἀνετοιμάστων,

Ἄφησαν ὁμῶς ἐνταῦθα, καὶ τὰ πλοῖα καὶ σκηνάς τῶν.

Καὶ ἡ θάλασσα ποῦ εἴσθε, ἀπὸ πτώματα ἐχώθη
 Καὶ ὁ βασιλεὺς των μόνος, εἰς ὀλκάδα διεσώθη.

Εἶδον τοὺς Γαλάτας Βρένους, νὰ σκεπάσωσι τὰ ὄρη,

Μὲ στρατοὺς γεγυμνασμένους·

Ἄλλ' ὁ Ἄρης τῶν Ἑλλήνων, ὡς ἀπέσειτε τὸ δόρυ
 Τοὺς ἐχθροὺς στὸν ἄδην, εἶδον σύσσωμας βυθιζομένους

Ἄ! ἂν στρέψητε τὸ βλέμμα,

Τὰς κοιλάδας θὰ ἰδῆτε ἀχνιζούσας ἀπὸ αἶμα.

Ἄλλὰ ρίψασα ἡ Ἔρις τὸ καλλίμορφόν τῆς μῆλον,
 Διεχώρισε τὰ τέκνα τῶν πατέρων καὶ μητέρων,

Καὶ τοὺς φίλους ἐκ τῶν φίλων

Φαρμακεύσασα, φεῦ! οὕτως ἀνδρῶν γάλα ἐλευθέρων,

Κ' εἰς τὰς χεῖρας τῶν τυράννων

Παρεδόθημεν Ῥωμαίων, Ἐνετῶν καὶ Μουσουλμάνων.

ΠΛΗΡΟΣ Τῶν Ἑλλήνων δουλείαν, ἡ Ἑλλάς τοσοῦτων χρόνων
 ΑἰΜΟΔΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΟΝΗΗ
 Πορφυρα ἀνέθηται, εἰς τῆς δόξης τῆς τὸν θρόνον.

Ἄλλ' ἐνῶ κυανολεύκους, εἰς τὰ τέκνα της ἀνοίγει.
 Πτέρυγας, καὶ καθεὶς θέλει, εἰς αὐτὴν νὰ καταφύγη.
 Οἱ προστάται φεῦ! τῶν φώτων, οἱ ἐφευρεταὶ τῶν δόλων,
 Τὰς θαλάσσας της βαρύνουν μετὰ μυριόλμων στόλων.
 Καὶ ζητοῦν νὰ καταπνίξουν, καὶ αὐτὴν της τὴν πνοὴν
 Στὸ ψυχορράγουν των τέρας, ἵνα δώσωσι ζωὴν.

Αἶσχος! πρὸς Ἑμᾶς ὦ Ἄγγλοι! αἶσχος τέκνα Σεριδάνων
 Ἐ Τί ἐφέρατε τὸν ἦχον, τῶν πολεμικῶν τυμπάνων,

Σὴν πολυπαθῆ Ἑλλάδα;

Ἐ Εἰς ἀδύνατον ἐν ἔθνος, τί κακώσεις προξενεῖτε,

Ἐ Τί δολίως προσπαθεῖτε,

Νὰ ροφήσητε τοῦ ἔθνους, καὶ τὴν ἔσχατην ἱκμάδα;

Τί πρὸς χάριν Κορανίου,

Ἐκαλύψατε μὲ πλοῖα, τὰ νερὰ τῆς Μεσογείου;

Βοηθεῖτε! βοηθεῖτε, τὸν ἐχθρὸν τῆς ἀληθείας.

Ἄλλ' ἡμέρα πλησιάζει.

Καθ' ἣν τέμενος ὑφοῦται, τῆς Θεοῦ Ἐλευθερίας.

Κι' ἕνα τύραννον καθένεκε, στὸν βωμόν της σφαγιάζει,
 Στῶν τυμπάνων σας τὸν ἦχον, τῶν Βυρῶνων αἰ σκιαί,

Ἐπῆνησαν ἐκ τῶν μνημάτων,

Τῶν ἀνέμων αἰ πνοαί.

Στὸν λαὸν τῶν Ἀγγλων φέρουν τὰ φρικτὰ παράπονά των

Καὶ τοῦ Κάνιγγος τὸ μνημαί.

Ἐ Πνεώχθη κ' ἡ σκιά του, ἐδυθίσθη εἰς τὸ κύμα.

.

.

Ἐ Εἰς τὰς χώρας Σας Γαλάται, ἔτι δὲν ἠχολογεῖ,

Τ' ὄνομα τοῦ Αἰφαγέττου, τοῦ Ρουσσῶ καὶ τοῦ Βολταίρου

Μιραβὼ καὶ Ῥοβеспιέρου; —

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΠΟΛΕΩΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΤΤΟΥ ΠΑΝΤΑ, ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ἢ ΣΙΓῆς

Ναπολέων συλλογίσου,

Ὅτι ἡ Ἑλλάς μας εἶναι, ἢ ἀνέκαθεν παρὶς Σου. (α).

Ε Π Ι Σ Τ Ο Λ Η .

Πάντοτε οὔτε ὁ οὐρανός, εἶναι κεκαλυμμένος,
Με σύνεφα ὡς τὸν ἄνθρωπον ποῦναι συλλογισμένος.
Οὔτ' ἀφρισμένα κύματα, στὴν θάλασσαν κινάει,
Ὁ μελανόθριξ Ποσειδῶν, καὶ τὰς ἀκτὰς κτυπάει.
Οὔτε ἡ κρυερὰ χιὼν, τὰ ὄρη μας λευκαίνει,
Πάντοτε ἀλλὰ καὶ συχνά, ὁ Ἥλιος μᾶς θερμαίνει.

(α) Ὁ δαιμόνιος τῆς Νέας Ἑλλάδος ποιητὴς Α. Σούτσος ἀπέδειξεν ἐναργῶς ἐν τῷ Περιπλανημένῳ, τὴν Ἑλληνικὴν καταγωγὴν τῶν Βογαπαρτῶν.

Καὶ δροσερὸς ὁ Ζέφυρος, στὴν αὔραν κυματίζει,
Ξανθὰ ὀλόχρυσά μαλλιά, καὶ ταῖς καρδιὰς ραγίζει.
Καὶ κάποτε τὰ κύματα παύουσι τοὺς πολέμους,
Καὶ μὴν μικρὰν ἀνακωχὴν κάμνουν μὲ τοὺς ἀνέμους.
Καὶ μὲ στεφάνι βόδινον λαμπρὰ ἢ ἄμερα εὐγαίνει.
Κι' ὡς ἐρασμία ἐραστὴν τοῦς ἐπὶ γῆς εὐφραίνει
Ἄλλ' ἐγὼ πάντοτε ὁ αὐτὸς, στεναίζω καὶ λυποῦμαι
Διότι ἀπὸ ἀνυπόφορα πάθη καταπονοῦμαι
Καὶ ἤδη θρῆνος διειτὴς τὰ σπλάγχνα θὰ μοῦ φθεῖρει.
Κι' ὁ ἔρωσ σου σκληρότατη, στὸν τάφον θὰ μὲ σύρει.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΦΙΛΟΥ ΜΟΥ ΤΙΝΟΣ.

Ω Δ Η.

Ἄλλὰ τί μοι τῶν ἦδος, ἐπεὶ φίλος ὦλεθ' ἑταῖρος,
Πάτροκλος τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τῶν ἑταίρων,
Ἴτον ἐμῇ κεφαλῇ, τὸν ἀπώλεσα.

(Ὅμηρου Ἰλιάς Σ, στίχ 80—82—)

Ὡς λευκὸν ῥόδον μόλις ἀνθίζον
Τὰ περίξ μέρη καταστολίζον.

Ἡ χεὶρ ἐκκόπτει παιδὸς μωροῦ.

Προύλιγγο ἦτο καὶ νῦν ἐχάθη
Καὶ σέ ὦ φίλε! ἡ σκληρὰ σπάθη.

Θανάτου θέρισε πρὸ καιροῦ.

Θλίψις! στὰ σπλάγγχνα τῆς γῆς ἐχώθη
Ἄωρος φίλε! μόλις ὠρθώθη.

Μόλις ἐφάνη σ' αὐτὴν τὴν γῆν.

Κι' εἰς τῶν φιλοῦντων σε τὴν καρδίαν
Ὁ θάνατός σου φίλε! καιρίαν
Φεῦ θαυμάνοιξε τὴν πληγὴν.

Ἄειστον ἀζῶν, ἀνεμοτρέχω
Καὶ τὸν σὸν τάφον ὦ φίλε! βρέχω.
Μὲ δάκρυ πύρινον, καὶ θερμὸν

Καὶ ἐπ' ἐκείνου εἶθε ν' ἀφήσω
Ἐκ τῆς γῆς ὅτε ἀναχωρήσω.

Τὸν τελευταῖον μου στεναγμὸν

Ἢ τὴν ψυχρὰν κόνιν πρὸς τί ταράττω;
Καὶ τὴν ψυχὴν μου πρὸς τί σπαράττω;
Μὲ τοὺς ἀκαίρους τούτους κλαυθμοὺς

Ἢ τί θαλὸν ὕδωρ ὡς τρυγῶν πίνω
Κι' ἐκ τῶν βλεφάρων ἀφθόνως χύνω.
Δάκρυκα μαῦρα εἰς σταλαγμοὺς.

Φίλε! εἰς δόμους τοὺς Οὐρανίους

Ὁ δὲ σπινθηρὸς μετὰ τοὺς ἁγίους
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑἰΘΟΥΣΙΟΥ Ὁποῦ Ἀρχάγγελου Ὁσσανῆ.

Μύριοι ψάλλουσιν ὁμοφώνως

Ὅπου ἀκούεται ταυτοχρόνως.

Νὰ μελωδῶσι, θεῖα πτηνά.

Ἄλλ' ἀναπαύου μέχρις αἰῶνων

Τῶν παιδικῶν μου σύντροφε χρόνων.

Ψυχὴ ἀθῶα καὶ καθαρὰ

Κι ἡ γῆ ἐκείνη ἣτις ἐγκρύπτει

Τὸ ἄπνουν σῶμα σου καὶ καλύπτει.

Εἶθε νὰ ᾗναι τρις ἐλαφρά!

Η ΝΗΣΟΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ.

Ὅσπερ Ναῖς, εἰς καθαρὰ
Διαυγῆ ρύακος νερά

Τὰ λευκὰ μέλη λούει

Καὶ γύρω τὸν ψιθυρισμὸν τοῦ βρέματος ἀκούει

Οὕτω καὶ Σὺ! ὦ εὐκλεῆς Νῆσος Κεφαλληνία.

Εἰς Ποσειδῶνος λούεται τὰ ἀλμυρὰ πεδία.

Ὅτε ἀνεμοταράττονται, τὰ νῶτα τοῦ πελάγους.

Ἀκούεις εἰς τὰς Σὰς ἀκτὰς, κυμάτων τὴς πατάγους.

Κ' οἱ ἄνεμοι συρίζοντες, εἰς δάση τῶν ἐλάτων.

Φαίνεται πῶς θρηνοῦσι.

Τὰ τρομερὰς βασάνους Σου. — κι' εἰς τὰ φυστήματά των

Τὸν Πλάστην πῶς ὕμνοῦσι.

Ὡς Γίγας μαρμαρόστηθος, ἐπὶ τοῦ Σοῦ ἐδάφους.

Ὁ Αἴνος μέχρι νεφελῶν, ὑψώνει τοὺς κροτάφους.

Διάδημα Σαπφείρινον, τὴν κεφαλὴν του στέφει.

Κι ἡ αὔρα τοῦ Ζεφύρου

Ὅσμάς χιλίας πέριξ του, εὐώδεις περιστρέφει.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΤΡΙΟΥ

Τὸν μὸσχοσόλου μύρου...

Εἰς γλυκοκαλαρίζοντα, ὕδατα μικρᾶς κρήνης·
Ἐκαθεζόμεν ἔν καιρῷ νυκτερινῆς γαλήνης.

Ἐν μέσῳ πυκνοσκίων

Δαρῶν γλυκὺς ἀκούετο, κλαυθμὸς ἀηδονίων·

ὦ Αἶνος τότε ἀνέκραξα, στοὺς πόδας σου κυλίνονται
Αἰῶνες, ἔτη, καὶ καιροί, αἱ κορυφαί σου σείονται

Ἐπὶ σφοδρῶν ἀνέμων

Ἄλλ' εἰς τὸ μέσον ἄκαμπτος, καὶ νικητὴς πολέμων

Προβαίνεις τρισμυρίων

Οὐδὸλως δέ σέ ταπεινοὶ τυράννου ὁ βραχίων

ὦ Κόρη ῥοδοδάκτυλος! ποσάκις τὴν ἀγκάλην

Ἀφίνουσα τοῦ Τιθωνοῦ ἐφώτισας μεγάλην.

Τὴν δόξαν Κεφαλληνῶν.

ὦ Σὺ! τοὺς εἶδες τρέχοντας, ἐν μέσῳ πάντων κινδύνων

Ἐς τὴν Τουρκομάχον πάλην

Ἐτρέχον ἀποσπώμενοι, ἀπὸ Μητρος ἀγκάλην

Ἄλλὰ, ὦ φρίκη! Τύραννος πατήσας ὤδε πόδα

Κατέκτησε τρισμέλινα, τὰ ἀγλαὰ μας ῥόδα

Τοὺς τρισαθῶους γέλωτας, μετέβαλλεν εἰς θρήνους

Μὲ μάστιγα τὰς Σὰς πλευράς, σχίζων τὰς λευκοκράνους

Πατρίς δυστυχεστάτη!

Περιεχύθη γύρω σου ὀμίχλη βαθυτάτη

Κιθάραν μελαγχολικὴν εἰς δάση θλιβοκρούων

Τὸν ἤτυχον ψιθυρισμὸν, τοῦ ῥυακος ἀκούων

Καὶ τὴν ἀρχαίαν δόξαν σου, ἀναπολῶν Πατρίς μου

Εἰς δάκρυα φεῦ πύρινα, σβέννυτ' ἡ ὄρασίς μου.

Καὶ ἀπηλπισμένον ὄμμα

Ἐψώνω στὸ γλαυκόχροον τοῦ Ποιητοῦ μας δῶμα

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Διότι ἀνεκήρυξαν, ἄρχας τρισελευθέρας·
 Μακρὰν ἀπὸ τοῦς κόλπους σου, βλέπουν τὸ φῶς ἡμέρας.
 Καὶ εἰς σκοπέλων τέκονται, τὰ ἄγονα ἐδάφη·
 Ὁ Μομφεράτος καὶ Ζεβὸς οἱ δημοσιογράφοι.
 Πλὴν... πρὸς Ἑμᾶς τοῦ Ἑλληνοσ, ὧ τέκνα, τῆς θεᾶς·
 Εὐθύνω μὲ τοῦ Ζέφυρου, τὰς δροσερὰς πνοὰς.

Φωνὴν παρκαμυθίας·

Ἐγκαρτερεῖτε, φίλοι μου! εἰς τὰς δεινοπαθείας.
 Τὸ θεῖον ὄνομά Σας.
 Καὶ γαῖαν καὶ θαλάσσαν
 Ἐνδόξως διατρέχει νῦν καθὼς τῶν Θρασυβούλων·
 Ἑμεῖς αὐχένα δούλων.

Στὸν μαῦρον τύραννόν μας.

Οὐδόλως θέλει κλίνετε;

Τὸν ἄσπονδον ἐχθρόν μας.

Καθεὶς ὑμῶν ἀμύνεται,

Εἰς χεῖρα Ἀρμοδίου

Τὰ ὄπλα Θεμίδος κρατῶν

Καὶ τοῦ Ἑπτανητίου.

Τὸ λαμπρὸν μέλλον εὐθετῶν

Ἑμεῖς τῆς Πολιτείας

Ἡμῶν κλυδωνιζόμενον

Τὸ σκάφος κα' εἰς ἀγρίας

Θαλάσσας βυθιζόμενον.

Ἐσώσατε ἀνοίξαντες

Τὸ ὄμμα τοῦ λαοῦ μας·

Καὶ τὰς παγίδας δειξάντες

Τοῦ δυσμενοῦς ἐχθροῦ μας.

Τὸ ὄνομά Σας γέγραπται, εἰς τὰς ἡμῶν καρδίας

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΗΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟΝ Αἴθουσας

Μετ' ἐπιγραφῆς λευκὰ χρώματα

Ἑμεῖς μᾶς ἀνυψώσετε, εἰς τῆς ἐλευθερίας

Τ' ἀκτινοβόλα δώματα·

Οὐδόλωσ Σεῖς τρομάζετε, Τυράννων τὰς ἀλύσεισ

Τὰ τρομερὰ φρυάγματα, καὶ τὰς προπηλακίσεις.

Ἄλλ' ἀκαμπτοί, προτάττοντες, ἄτρομον, πλατὺ στήθος;

Ὡς ὁ οὐρανούψηλος λατομημένος λίθος.

Τῆς Μεμφιδος μνημεῖον,

Νερώνων Τιβερίων

Ἑμεῖς διαρρήγνυετε τὰς τρομερὰς παγίδας

Ἀναπτεροῦντες τοῦ Λαοῦ τὰς εθνικὰς ἐλπίδας

Χαίρετε λοιπὸν χαίρετε, Ἴονοσ οἱ Προστάται

Πνοὴ αἰωνιότητοσ, ἐπάνω σας πλανᾶται.

ἝΜΝΟΣ ΕἸΝ ΤΟΝ ΧΡΥΣΟΝ.

Zeús.
ξανθὰν ἀγαγὼν νεφέλαν
πυλὸν ὕσε χρυσοῦν.

(Πίνδαρ.).

Ὡ θαυματουργὸν Χρυσίον, ἡ ἰσχὺσ σου εἶν' μεγάλη·

Ἔχεισ τὴν Ἀλκείδου ῥώμην, καὶ τοῦ Πάριδοσ τὰ πᾶλλη.

Ἡ μελίρροτοσ φωνὴ σου, ἀηδόνοσ γλυκυτέρα·

Ἀπὸ λιγυρθόγγουσ ἤχοουσ, ἐμπληροῖ τὴν ἀτμοσφαῖρα.

Βαχχευμένοσ—Μαγευμένοσ, τὰσ αἰσθητέουσ καὶ ἐγὼ.

Μικρὸν Ἕμνον εἰσ ἐσένα, ἄρχισα καὶ στιχουργῶ.

Δόξα ! δόξα ! εἰσ ΒΕΒ !

Παντοδύναμε Χρυσέ !

Ἡ γλαυκὴ ἰσχυρὴ τοῦ Θεοῦ, τὰ ὀμμάτια θαμβώνει.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

ΚΑΙ ΤΟΥ ΖΕΥΣ ὑψιθρεμέτετ, τοὺσ ἀνθρώπουσ κεραυνώνει.

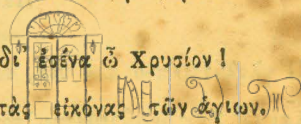
Διὰ Σέ ἐπάνω, κάτω, τρέχουν ὅλοι νύκτα μέραν·
 Διὰ Σέ στρατοκρατίαν, στήν Πατρίδα μας ἐφέραν.
 Καί εἰς τὰς Συνεδριάσεις, καί στὰς συναναστροφάς·
 Διὰ Σέ εἰς ὁμιλίαις, παραδίδονται κρυφάς.

Δόξα ! Δόξα ! εἰς ΕΞΕ !
 Παντοδύναμε Χρυσέ !

Σὺ μᾶς φέρνεις ἕνα Κόσμον, ἄνω κάτω Σὺ ! μονάχο.
 Σὺ ἄμαξωτοὺς ἀνοίγεις δρόμους, στὸν κρημνώδη θράχα.
 Διὰ Σένα περιπαίζου, καὶ τὴν ὑστερὴν ἐλπίδα.
 Τοῦ Λαοῦ καὶ παραδίδου, στοὺς τυράννους τὴν Πατρίδα.
 Διὰ Σέ οἱ Φαρισαῖοι, τὴν ἀλήθειαν μισοῦν
 Διὰ Σέ ! καὶ οἱ Ἰουδαί; παραιτοῦν τὸν Ἰησοῦν.

Δόξα ! Δόξα ! εἰς ΕΞΕ !
 Παντοδύναμε Χρυσέ !

Τοῦ συρμοῦ τώρα οἱ Νέοι, δι' ἐσένα ὦ Χρυσίον !
 Εἰς τὸ ἔδαφος πατώσι, τὰς εἰκόνας τῶν ἁγίων.

Ῥητορεῖον εἰς τοὺς δρόμους, εἰς τοὺς οἴκους ῥητορεῖον
 Ἡλίον, καὶ γῆν, καὶ ἄστρα, διὰ Σέ μόνον σαλεύουν.
 Δὲν τολμᾷ νὰ σ' ἀντικρίσῃ καὶ ὁ πλέον ἰσχυρὸς
 Σὺ ἐπὶ τῆς γῆς μας εἶσαι, ὁ Θαυματουργὸς Θεὸς:

Δόξα ! Δόξα ! εἰς ΕΞΕ !
 Παντοδύναμε Χρυσέ !

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ.

Εἰς τὸν κυανόχρουν θόλον, φωτοσπείρων τοὺς ἀστέρας·
 Ὁ Θεὸς διαχωρίζων, τάς τε νύκτας καὶ ἡμέρας.

Καὶ τὴν κτηνοτρόφον γῆν μας, εἰς τὰ νῶτα τῶν ὑδάτων·
 Τερατουργικῶς ἐκτείνων, καὶ τὸ χάος μεταπλάττων.

Στιγμιαίως πῶς ἐστάθη, καὶ ἀνέκραξεν ᾧ! τώρα·
 » Σὺ Ἑλλάς Ἑλλάς ἀνάστα, μεγαλοφυΐας χώρα»

Ἦ Περιδόξος Πατρίς μου, ἐντὸς Σοῦ συνεκεντρώθη·
 Ἄρετή, σοφία, βίωμα, — καὶ χαλκόστηθος ὑψώθη.

Ἄνδριάς ὁ Κολοσσαῖος, τῆς Θεᾶς Ἑλευθερίας·
 Στὰ ἐδάφη σου, συντρίψας τοὺς τυράννους τῆς Ἀσίας.

Τρισενδόξου παρελθόντος, ᾧ! ἀνάμνησις γλυκεία·
 Ὅτε στὴν λαμπρὰν σου δόξαν, ὄλη ἡ φύσις ἐμειδία.

Φαντασία! φαντασία! στὰς Ὀλύμπου ἀκρωρείας·
 Ὅπου πάλαι ὁ Ἀπόλλων, ἦδε θεῖας ψαλμωδίας.

Ἔ Τί μὲ φέρεις; βλέπω βλέπω εἰς φωτολαμπρὸς θρονίον·
 Ἐπικάθηται ὁ Κρονίδης, καὶ τὸν κεραυνὸν τοῦ σείων·

Εἰς τὸν Βόσπορον ἐκτείνει, ἀπειλητικὸν τὸ ὄμμα·
 Κ' εἰς τὴν κίνησίν του τρέμει τὸ χαλενδύτον τοῦ δῶμα·
 Κ' ἡ Παλλὰς τὴν χρυσωτὴν τῆς, καὶ τρομακτικὴν
 Αἰγίδα·

Σείουσα ὑπερασπίζει, τὴν φιλάτην μας Πατρίδα.

Ἐ Περιηγητὰ τί βλέπεις εἰς Θησεῖος τὴν πατρίδα;
 » Βλέπω μεγαλοφυΐας τὴν λαμπορεγγὴ κοιτίδα »

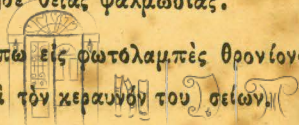
Ἦ Ἀθῆναι! ᾧ Ἀθῆναι! ᾧ τρισένδοξος Σὺ Πόλις!
 Εἰς Σέ ἔχυσαν τὴν λάμπην τῆς δυνάμεώς των ὄλης.

Ἐ Ἄλαμπος ὑψιβρεμέτης κ' ἡ Τριτογενὴς τοῦ Κόρα·
 Καὶ τὴν Σὴν σαλπίζου δόξαν θάλασσαί, πεδία, ὄρη.

Ἦ! γενέτειρα Ἑρώων, Ποιητῶν, καὶ Ἑμιθέων·
 Εἰς τὴν γῆν λαμπρὸν ὡς πάλαι, ἄστρον ἐμφανίσου νέον.

Εἰς τοὺς κόλπους σου ἐρίζου, ποιήσεις καὶ Ἱστορία·
 Ἐ μὲν τρόπαια κηρύττει, ἡ δὲ θαύματα μυρία.

Διὰ Σέ ᾧ Θεῶν πύξ, ἦλθον πάλαι εἰς ἀγῶνα·
 Ἐ Τρομακτικὴ Ἀθῆνη, μὲ τὸν θεῖον Ποσειδῶνα.

ΕΚΔΟΣΗ ΤΕΤΑΡΤΗ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗΣ ΑΘΗΝΗΣ

Θαύματα παντοῦ τις βλέπει ἀνεκλήσεις παντοῦ θείας·
Καὶ Ἑρωϊκῶν παιάνων, συγκαλοῖσι ὑμνοῖδας.

Εἰς τιν ἀστροφόρον νύκτα, Σελήνησεργῆ ἠδείαν·
Εἶδα εἰς τοῦ Μιχρθῶνος τὴν ἀρχαίην ἐργαίαν.

Ἄνδρας, ἵππους, καὶ ἀγῶνας, ὅπλα, περικεφαλαίας·
Καὶ ἀνδρῶν βαρβάρων, εἶδα ἀρπαγμένους τὰς σημαίας.

Καὶ προσεκτικῶς τὸ αὖς μου, εἰς τὸ κῆμα Σκαμαίνος·
Ἔπεινα, καὶ ἀντιχρῶδες, βαρβαρόφωνός τις θρήνος.

Πεπλησμένη ἡ φαντασία, ἐκ Ποιητικῶν πλασμάτων·
Μ' ἔδειχεν ἵππομαχίας εἰς τὰ νῶτα τῶν κυμάτων.

Καὶ τὸ ὄμμα ἀναβλέψας εἰς τοὺς βράχους τῆς Αἰγίνης·
Εἶδον ἄνδρας ὀπλοφόρους, μέσον λάμψεως πυρρίνης.

Στὰ ἐδάφη σου ὦ Πόλις, ὕψωσεν ἡ εὐφυΐα·
Τῶν υἱῶν σου, ἀνδριάντας; — Παρθενῶνας — καὶ Θεσεΐα.

Βροντορρέουσα βαρεία ἡ φωνὴ τοῦ Δημοσθένους·
Ἄπ' τὴν Πνύκα σου κατεῖχεν, τοῦ τυράννου τρομα-
γμένου.

Μόνησὺ τοὺς Ἀρμοδίους, γαλακτοῦχνας· τὸ πάλαι·
Καὶ τὴν Σὴν ὑμνοῦσι δόξαν, Σαλαμῖνες καὶ Μυκάλαι.

Ἄλλ' ὦ φρίκη! καὶ Σὺ μόνη, εἰς τὴν πόσιν τοῦ κωνείου·
Κατεδίκα σας ἀδίκω, νοὸς ἄνδρας ἐξαισίου.

Ναί! ἀπέθανον ἀθῶοι, ἄνδρες δόξης ὑπερτάτης·
Εἰς τὰς ζοφερὰς εἰρκτάς σου, ὁ Φωκίων καὶ Σωκράτης·

Ἐἰς τοὺς λόγους τοῦ Ἀνύτου, Ἀγωνίδου στὰς ἐκθέσεις·
Διατὶ κηλῖδα μαύρην εἰς τὴν δόξαν Σου νὰ θέτῃς;

Ἐπλυνες ὅμως τὸ αἴσχος, ἔπειτα μετανουοῦσα·
Τοὺς ἐκείνων Συκοφάνται, ἐπαξίως τιμωροῦσα.

Ἄλλ' ὦ φρίκη! ἐν τῇ μέσῳ τῶν Ἑρωϊκῶν παιάνων·
Βροντακοῦνται, καὶ ἤχοι, τῶν ἀλύστων καὶ βασάνων.

Ἡ προᾶξασα Σὺ πόλις! ἀρετὴν καὶ εὐφυΐαν·
Ἐπετάχθης εἰς Ῥωμαίων, καὶ Τούρκων τὴν τυραννίαν.

Ὅσπερ ρεῦμα θολωμένον, ποταμοῦ ἀταπεινώτου·
Κατὰ τῶν τειχῶν σου, πίπτει καὶ ὁ Σύλλας μετὰ κρότου

Στά Προπόλαια Σὺ σέβας, συνηρθάνθη ἐνδομήχως.

Πρωϊνὰς ἀκουαίς, Πύλις! προτευχὰς τῶν Δερβισσῶν

Ἵπου πάλαι Σοφοκλέους

Ὁ αἰὼν νὰ ψάλλουν εἶδε τὸν μελιζῆτον ῥυθμὸν

Νέας ἐξ αἰδοῦς ἐμπλέους.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ

Γ. ΚΑΡΑΪΣΚΟΥ.

» Τεθνάμεναι γὰρ καλὸν ἐνὶ προμάχοισι
πεσόντα.

» Ἄνδρ' ἀγαθὸν, περὶ ἐῷ πατρίδι μαρ-
νάμενον.

(Τурταϊος).

Μοῦσα, Μοῦσα τεθλιμένη, Μοῦσα μού τί σκυθρωπάζεις;

Διατί θαρυστέναζεις;

» Ἐφρονεῦθη φεῦ! ὁ μέγας Κραΐτικος! — ποῖος λόγος

Στὴν καρδίαν μου εἰσέδου, ἀπτραπὴ ἐρῶφρολόγος

» Ἐφρονεῦθη ὡσπερ ἤρως, μιμητὴς τοῦ Λιωνίδου

Νικητῆς τοῦ Νέου Μήδου.

Ἐφρονεῦθη καὶ ἐτάφη, πρὸς τὸ κῆμα Σαλαμίνος

Γλυκοθεωροῦνται ἤδη, ὁ Θεμιστοκλῆς, καὶ ἐκείνος »

Ἦ ἐφάμιλλε! τῶν πάλαι, τρισηνδόξων ἡμιθέων

Ἐφρονεῦθης! ποία φρίκη!

Κατὰ στυγερῶν τυράννων, μῖστος καὶ μανίαν πνέων

Ἐσυρες καὶ Σὺ γενναίως, ξίφος ἔξω ἀπὸ τὴν θήκη

Εἰς τὰς ποδιάς Διστόμου, εἰς τὸ χῶμα Ἀραχόθης

Ὁ ἡμίκαυστος χιτὼν σου, πόσον ἀεροκινήθη!

Νέος Αἶας μ' ἐν σου βλέμμα, τοῦς βαρβάρους ἀπεσόβεις

Τοὺς ἐπάγωνε τὸ αἷμα, ἡ φωνή σου, εἰς τὰ στήθη

Πλὴν! . . . φεῦ! ἤδη νεκρὸς εἶσαι

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΠΟΥ

Καὶ εἰς τάφον ψυχρὸν κεῖσαι.

Ἄλλ' ἐνίοτε μέγαλιν, μαύρην, κέρων ἀνιψῶν

Ἐκ πλακῶς μελινοτέρει.

Σπάρραγμα ὄρων τὸ ἔθνος, ἱεράκων καὶ γυπῶν

Ἐνθουμείται τοῦ ἀγῶνος, τῆς ὥρας τοῦ ἡμέρας·

Καὶ βαρυστεναζῶν λέγει· α Καλλίων εἰς κρύου τάφου;

*Ἕλληνές μου καταβάτε, ἢ νὰ κλίνετε κροτάφου;

Δουλικῶς εἰς τοὺς τυράντους

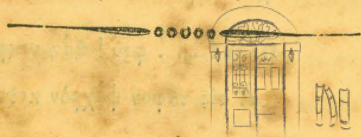
*Ἕλλην! *Ἕλλην! Ἴδε ἴδε, αἰώνιος εἰς βασάνους

Εἰς δεσμὰ καὶ εἰς ἀλύσεις

Αἰώνιος δεδεμένος

Εἰς τὴν γῆν αὐτὴν ἐπάνω, τρισελεύθερος νὰ ζήσης

Εἶσαι Σὺ! πρωορισμένος.

ΕΡΩΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΙΤΑΛΙΚΟΥ.

Amor è una virtù che allume indore
Nasce in noi di ragion vive d' errore.

(Tarsia.)

*Ἔρως! σκληρότατε Θεέ! ποῖος θνητὸς θὰ φθάσει;
Τὴν δυνάμιν σου τὴν πολλὴν, στὸν κόσμον νὰ ἐκφράσῃ.

Ὁ Κάλαμος ἀδυνατεῖ, ἀδυνατεῖ τὸ πνεῦμα·

Ν' ἐκφράσῃ πόσῃ δυνάμιν, ἔχει ἓν σου μόνον νεῦμα.

Σὺ! βασιλέων βασιλεὺς, ἄρχων τοῦ Κόσμου εἶσαι·

Σὺ! προξενεῖς τόσα δεινὰ, κὶ ἀπ' ὅλους ἐπαινεῖται.

Οὔτε ὀψάριον κἀνὲν εἰς ἄλλης τὸν πυθμένα·

Δὲν κολυμβᾷ χαρούμενον, — οὔτε πτηνὸν κανένα.

Λιθῆρος τὸ διάστημα, ἀγέρωχον δὲν σχίζει·

Οὐδ' ὁ καρπὸς εἰς τὸ κλαδί, νὰ φαίνεται ἀρχίζει.

Οὔτε ὁ ἄνεμος αὐτὸ, ἢ ἐκεῖνο περιστρέφει·

Οὔτε ἡ γῆ τὰ χόρτα της, ὡς ἄλλη μήτηρ τρέφει·

Οὔτε τὸ πῦρ ἐπὶ τῆς γῆς, ἢ τοῦ Οὐρανοῦ τ' ἀστέρι·

Ὡς Ξανθὴν κόμην τὴν οὐρὰν, εἰς τοὺς θνητοὺς προσφέρει·

Ὅπου νὰ μὴν θεομαίνεται, τὴν πτῆσιν νὰ λαμβάνῃ·

Νὰ τρέψῃ τὰν ἰπὸν ἠμῶν, καὶ νὰ ἀναβλαστάνῃ.

Σὸ ἦμισυ τοῦ δρόμου σου, νὰ γαλινωγοῦται·
 Νὰ ἀναφέεται εὐρισμον· καὶ νὰ φωταγωγηῆται.
 Ἄπό ἐσέ καὶ μοναχόν, ὡς τύραννε τοῦ Κόσμου!
 Τὸ κλειθρον ἐσκανδάλισες ὡς ἔβρω; τοῦ νοός μου.
 Ὡς μόνον ἀντικείμενον, τῶν στοχασμῶν σου ἔχεις·
 Τὸ νὰ πειράζης τοὺς θνητούς, καὶ ἐκεῖ μόνον προσέχεις.
 Σὺ! τὸ λοιπὸν ἐπὶ τῆς γῆς, εἶται ἔν καὶ μόνον πάθος·
 Ὅπου ἡ κρίσις σέ γεννᾷ, καὶ τρέφει ἀπὸ λάθος.

Ε Τ Ε Ρ Ο Ν.

Αὔρα Ζεφύρου καθαρά·
 Ποῦ πνές εἰς γῆν καὶ εἰς νερά.
 Στὴν πλοητήν μου πέτα·
 Καὶ ἐκ μέρους μου χερρέτα.
 Καὶ ὅταν φθάσης σὺ ἐκεῖ·
 Μὲ ἓνα φύσημα γλυκὸ.

Ἄερισ' τὰ ξαυθὰ της·
 Ὀλόχρυσα μαλὶά της·
 Καὶ σὺ! γλυκύφωνο πουλί·
 Πήγαιν' ἐκεῖ, καὶ ὅταν λαλεῖ.
 Σὺ! τὴν ἀγγελικὴν της·
 Συνόδευε φωνὴν της.
 Καὶ σὺ ὡς Ἄστρον φωτερόν·
 Τῆς νύκτας ὄμμα ἱλαρόν.
 Σ' αὐτὴν εἰπέ ἐντόνω·
 Πόσον μὲ τήκει ὁ πόνος.

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Σελίδες 30 στίχ. 40 γράφ. ὡσπερ πῦρ
» 37 » 6 » σύσσωμα.
» 33 » 9 » Ἰσθμίου -
» 40 » 2 » Πατρῶν

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΙΟΝ
ΑΝΤΙΣΣΑΒΑΤΟΥ

